

Regeringskansliet
Justitiedepartementet
dnr Ju2025/00838

Remissyttrande

över delbetänkandet Utmönstring av permanent uppehållstillstånd och vissa anpassningar till miniminivån enligt EU:s migrations- och asylpakt (SOU 2025:31)

Förvaltningsrätten i Göteborg har, utifrån de aspekter som domstolen har att beakta, följande synpunkter att lämna på de förslag som presenteras i betänkandet.

Allmänt om den föreslagna lagstiftningstekniken

Den föreslagna lagstiftningstekniken är dynamisk på så sätt att det i utlänningslagen görs hänvisningar till asylprocedurförordningen bland annat vad gäller grunden för att avvisa asylansökningar samt möjligheten att förklara en ansökan uppenbart ogrundad. En sådan lagstiftningsteknik har förvisso fördelen att utlänningslagen inte behöver ändras för de fall relevanta artiklar i asylprocedurförordningen ändras. Förvaltningsrätten vill dock poängtera att en sådan lagstiftning är svårläst och svåröverskådlig.

Ovanstående gäller i synnerhet som det även finns grund för att förklara en asylansökan uppenbart ogrundad direkt i utlänningslagen (se 8 kap. 19 § UtL). I betänkandet anges att flera av reglerna i aktuell paragraf sannolikt kommer att behöva tas bort, men att den frågan faller utanför utredningen (s. 98-99).

Det finns även regler i nationell rätt angående ny prövning som angränsar till de föreslagna reglerna om att avvisa en asylansökan om

det är en så kallad *efterföljande ansökan*. Någon analys av hur dessa båda regelkomplex förhåller sig till varandra har inte gjorts i utredningen, vilket kommer att beröras närmare nedan. Förvaltningsrätten vill dock redan nu betona vikten av att göra en sammanhållen översyn av samtliga relevanta regler i utlänningslagen, och skriva en väl genomarbetad, lättöverskådlig och lättillämpad lagtext.

Beslut om att avvisa en asylansökan och beslut om att avslå ansökan om ny prövning

Enligt förslaget ska det vara möjligt att avvisa asylansökningar i större utsträckning än vad som är fallet idag.

I artikel 38.2 asylprocedurförordningen¹ följer att den beslutande myndigheten *ska* neka prövning av en ansökan om denna är en efterföljande ansökan där nya faktorer av relevans för prövningen av sökandens rätt till internationellt skydd eller avseende den grund för att neka prövning av ansökan som tidigare tillämpats inte kommit fram. Bestämmelsen är alltså av ordalydelsen att döma tvingande, och utredarna har i betänkandet därför dragit slutsatsen att bestämmelsen inte kräver några kompletterande nationella bestämmelser (s. 86).

En efterföljande ansökan definieras enligt artikel 55.2 i asylprocedurförordningen som varje ytterligare ansökan som en sökande gör i någon medlemsstat efter det att ett slutgiltigt beslut har fattats om en tidigare ansökan från samma sökande.

Ansökan ska alltså avvisas om nya relevanta faktorer inte framkommit. De nya relevanta faktorerna som avses är enligt artikel 55.3 asylprocedurförordningen sådana som a) på ett avgörande sätt förbättrar sökandens möjligheter att anses berättigad till internationellt

¹Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1348 av den 14 maj 2024 om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU.

skydd, eller b) avser en grund för att vägra pröva ansökan som tidigare tillämpats om prövningen av den tidigare ansökan nekades. Enligt artikel 55.5 asylprocedurförordningen följer att de faktorer som sökanden lägger fram ska betraktas som nya endast om sökanden utan egen förskyllan var oförmögen att lägga fram dem i samband med den tidigare ansökan. Faktorer som sökanden hade kunnat lägga fram tidigare behöver inte beaktas, om de inte bland annat på ett avgörande sätt ökar sannolikheten för att sökanden är berättigad internationellt skydd.

Förvaltningsrätten konstaterar att efterföljande ansökningar enligt asylprocedurförordningen innefattar sådana ansökningar som i svensk rätt i dag hanteras inom ramen för bestämmelserna om ny prövning i 12 kap. 19 § UtIL. Av de artiklar som redogjorts för ovan finns det åtskilliga beröringspunkter med tillämpningen av bestämmelserna om ny prövning i utlänningslagen.

Någon ändring av reglerna om ny prövning i utlänningslagen har inte aviserats i betänkandet. Det finns inte heller någon närmare analys över hur de aktuella bestämmelserna i asylprocedurförordningen kommer att förhålla sig till reglerna om ny prövning i utlänningslagen. För att undvika tillämpningssvårigheter vore det därför önskvärt att lagstiftaren uttalar sig närmare om hur det är tänkt att dessa båda regelverk kommer att förhålla sig till varandra.

Överklagan av beslut att avvisa en asylansökan

Av betänkandet framgår att artikel 38.2 asylprocedurförordningen är direkt tillämplig i medlemsstaterna och att artikeln därför inte kräver några kompletterande bestämmelser i svensk rätt (s. 80).

Nuvarande överklagandebestämmelse av beslut om att avvisa en asylansökan finns i 14 kap. 14 a § UtIL. Av nu gällande lydelse av den bestämmelsen framgår att beslut att avvisa en asylansökan med

tillämpning av 5 kap. 1 b § eller 1 c § andra stycket UtL får överklagas till en migrationsdomstol. Förvaltningsrätten konstaterar att det i den nu gällande överklagandebestämmelsen inte finns någon hänvisning till artikel 38.2 asylprocedurförordningen, vare sig genom hänvisningen till 5 kap. 1 b § UtL eller direkt till artikeln. Någon ändring av den paragrafen har inte föreslagits i betänkandet.

Förvaltningsrätten anser mot bakgrund av detta att det behövs ett förtydligande av om lagstiftaren anser att ett beslut enligt artikel 38.2 ska kunna överklagas enligt nationell rätt, eller om regeln om överklagande av sådana beslut enbart ska återfinnas i artikel 67 i förordningen.

Att artikel 38.2 asylprocedurförordningen har direkt verkan i nationell rätt utgör enligt förvaltningsrättens mening inte skäl att utelämna en överklagandebestämmelse i nationell rätt. För att underlätta läsningen av lagtexten bör det i stället finnas en överklagandehänvisning till artikel 38 i sin helhet i nationell rätt.

Uppenbart ogrundade asylansökningar och inhibering av verkställbara utvisnings- och avvisningsbeslut

Enligt förslaget kommer det att vara möjligt att förklara asylansökningar som uppenbart ogrundade i fler fall än vad som är fallet idag. Rättsföljden av att en ansökan förklaras uppenbart ogrundad är att utlänningsen inte har någon automatisk rätt att stanna kvar i landet vid en eventuell överklagandeprocess. Avvisnings- eller utvisningsbeslutet kommer alltså med vissa begränsningar kunna verkställas omedelbart (s. 98).

Att fler grunder införs för att betrakta en ansökan om internationellt skydd som uppenbart ogrundad, och därigenom utöka de situationer som ett avvisnings- eller utvisningsbeslut är direkt verkställbart, bör leda till att fler sådana beslut överklagas till domstolen. Det är vidare

sannolikt att den enskilde i flertalet av dessa mål kommer att begära att domstolen tar ställning till dennes rätt att stanna kvar på territoriet i avvaktan på överklagandets resultat.

Domstolen kan därmed komma att behöva hantera en ökad mängd preliminära beslut, antingen ex officio eller på begäran av den enskilde, om huruvida denne ska få stanna kvar på territoriet i väntan på slutligt avgörande. En sådan prövning måste ske skyndsamt för att inte förlora sin verkan. En ökning av sådana frågor kan komma att påverka domstolarnas arbetsbörda och beredningsorganisation.

Kostnadsfri rättslig rådgivning, rättsligt bistånd och biträde hos Migrationsverket och i domstol

Enligt förslaget ska ett offentligt biträde förordnas hos Migrationsverket. Samtidigt ska rätten till kostnadsfri rättslig rådgivning och biträde begränsas till en timme, och i vissa fall, till två timmar hos Migrationsverket. Förslaget har bland annat motiverats med att det kan antas begränsa statens utgifter för asylprövningen (s. 240).

Kostnadsanalys och handläggningstider

Kostnaderna för asylprövningen hos Migrationsverket kan förvisso antas minska med den föreslagna ordningen. Det finns dock starka skäl att tro att kostnaderna för asylprövningen hos domstolarna kommer att öka med nämnda förslag.

Inledningsvis instämmer förvaltningsrätten i att det inte bör finnas en belopps- eller tidsgräns för det offentliga biträdets arbete i domstol.

Att rätten till kostnadsfri rättslig rådgivning begränsas hos Migrationsverket kan leda till att de offentliga biträdena i hög utsträckning väljer att skicka in ett blankt överklagande i avvaktan på besked från domstolen om förordnandet ska bestå. Det är sannolikt att biträdet

först därefter kommer att läsa in sig i målet, lyssna på asylutredningen, boka in ett möte med klienten samt gå igenom asylutredningen med denne och eventuellt skriva en kommentar till asylutredningen samt inlagor till domstolen. Kostnaderna för biträdet kommer därmed att förskjutas från Migrationsverket till migrationsdomstolen.

Förvaltningsrätten ifrågasätter mot bakgrund av ovanstående betänkandets slutsats att kostnaderna för offentliga biträden i asylmål hos migrationsdomstolarna kommer att minska något (se s. 270). Förvaltningsrätten efterlyser en djupare analys av de ekonomiska effekterna av det föreslagna systemet och i synnerhet hur det påverkar domstolarnas kostnader för offentliga biträden.

Förvaltningsrätten vill för den analysen också framföra att bitrådets inläsning av målet måste antas komma att ta tid. Det framstår därmed som troligt att biträden i större utsträckning kommer att begära längre anstånd i samband med överklaganden, och att begäran kan komma att behöva medges för att ge biträdet tillfälle att ta tillvara den enskildes rätt. Det finns därför en uppenbar risk att handläggningstiderna hos domstolen kan komma att öka. Detta innebär att handläggningen blir mindre effektiv och i förlängningen kan kostnader för staten uppstå även på grund av detta.

Det offentliga biträdet och utredningen i domstol

Ett biträdesförordnande ska som utgångspunkt gälla till laga kraft. Detta innebär att förordnandet fortfarande gäller om en domstol skulle återförvisa målet till Migrationsverket. Den föreslagna ordningen innebär dock att det offentliga biträdet vid ärenden som omfattas av asylprocedurförordningen inte kan få ersättning för sitt fortsatta biträde hos Migrationsverket om den enskilde redan har förbrukat sin timme (eller eventuellt två timmar) av kostnadsfri rättslig rådgivning

(se s. 158). Det innebär att det offentliga biträdet i dessa situationer tjänar på att en domstol behåller och utreder målet i stället för att återförvisa det. Migrationsdomstolen efterlyser en analys av om och i så fall hur detta kan påverka biträdenas agerande för klienternas räkning sedan målet hamnat i domstol.

En ny måltyp samt fler moment i handläggningen av asylmål

Migrationsverkets beslut att inte bevilja offentligt biträde ska kunna överklagas. Det är inte osannolikt att detta kommer att göras i en ansevärd mängd ärenden. Därtill ska migrationsdomstolarna, för de fall Migrationsverket beslutat att förordna ett offentligt biträde, när ett mål kommer in till domstolen ta ställning till om förordnande ska bestå.

Förvaltningsrätten konstaterar således att förslaget innebär att domstolarna dels får en ny måltyp, dels att fler moment tillkommer i den inledande handläggningen av vissa asylmål. Det bör också noteras att frågor om bitrådets förordnande är av mer skyndsam karaktär, och kan påverka domstolarnas arbetsbörda och organisation.

Migrationsverkets utredning och utredningsskyldighet

I betänkandet anges att den föreslagna ordningen innebär att ett kvalificerat biträde kommer att vägleda den asylsökande i ett tidigt skede i processen samt att detta bör bidra till att Migrationsverkets prövning sker på ett fullgott beslutsunderlag (s. 133).

Förvaltningsrätten konstaterar att den rättsliga vägledningen som avses är ytterst begränsad, och ställer sig tveksam till att vägledningen ifråga i någon större utsträckning kan vare sig förebygga eller avhjälpa eventuella brister i utredningen. Det kommer i stället att behöva ställas betydligt högre krav på Migrationsverkets utredare när det kommer till

processledning vad gäller exempelvis asylskäl och tillhörande bevisning.

Det kommer även att behöva ställas högre krav på Migrationsverket att vägleda den enskilde i vilka formella yrkanden denne kan göra. Det kan till exempel röra sig yrkanden om översättningar, tortyrskadeutredningar, äkthetsgranskningar, ambassadförfrågningar eller kompletterande muntlig utredning.

Om Migrationsverket inte lyckas med ovanstående finns en risk för att yrkanden om handläggningsåtgärder eller nya omständigheter framkommer först i domstol. Detta ökar arbetsbördan för domstolen på så sätt att sådana yrkanden måste hanteras och det riskerar också att öka domstolens handläggningstider vilket i sin tur innebär ökade kostnader för staten.

Tyngdpunkten av prövningen ska ligga i första instans, alltså hos Migrationsverket vilket dessutom säkerställer rätten till en tvåinstansprövning. Antalet återförvisningar kan därmed komma att öka. Förvaltningsrätten ställer sig tveksam till betänkandets slutsats (se s. 135-136) att det förhållandet att det enligt asylprocedurförordningen finns krav på den enskilde att lägga fram allt för sin sak i ett tidigt skede samt samarbeta med beslutsmyndigheten i någon avgörande mån motverkar risken för återförvisning. Om den enskilde till exempel inte har insett att vissa omständigheter över huvud taget kan utgöra asylskäl kan det ifrågasättas om en sådan skyldighet kan medföra att de nya asylskälen inte prövas av Migrationsverket som första instans.

För att undvika att antalet återförvisningar ökar är det i stället av yttersta vikt att Migrationsverket aktivt vägleder den enskilde i processens hos Migrationsverket, vilket ställer höga krav på verkets utredare avseende såväl kompetens som erfarenhet.

Tidigare, när den asylsökande har haft en obegränsad rätt till kostnadsfri rättslig rådgivning och biträde hos Migrationsverket, har

skrivelser och bevisning kunnat sällas genom det offentliga biträdet. Om någon sådan sällning inte sker finns det en risk för att utredningen hos Migrationsverket tyngs ner i onödan av irrelevanta skrivelser och bevisning som den enskilde lämnar in eftersom denne kommer att ha svårt att bedöma vad som är av relevans för bedömningen. Förvaltningsrätten ser därför en risk att utredningen när den kommer till domstolen i större utsträckning än tidigare innehåller irrelevanta handlingar som ändå behöver gås igenom och bedömas av domstolen. Detta ökar arbetsbördan.

Särskilt om ljudinspelning av asylutredningen

I betänkandet anges att asylutredningen hos Migrationsverket framöver ska spelas in. Att asylutredningen finns som ljudfil ska enligt utredningen leda till att behovet att ett offentligt biträde minskar eftersom denne inte längre behövs för att säkerställa att transkriberingen överensstämmer med vad som sades under asylutredningen. Ljudinspelningen bör även enligt utredningen i någon mån begränsa risken för att förslaget ska leda till fler återförvisningar (s. 136).

Förvaltningsrätten ställer sig tveksam till att enbart det förhållandet att asylutredningarna spelas in innebär att risken för återförvisning motverkas. Det är enligt förvaltningsrättens mening mer sällan själva transkriberingen som den enskilde har synpunkter på i ett asylmål. Det är i stället analysen av transkriberingen som brukar vara föremål för diskussion. Avgörande kan då till exempel vara vilka frågor som Migrationsverket ställde eller inte ställde, hur frågorna var formulerade, eller om det uppstod något missförstånd i kommunikationen eller översättningen. När den analysen görs spelar det mindre roll om asylutredningen är nedskriven eller om den finns som ljudfil. Det har vidare varit av viss betydelse för den analysen att det under

Svårigheter att hitta biträden

Det har redan konstaterats att den kostnadsfria rättsliga rådgivningen som ska ges av ett kvalificerat offentligt biträde hos Migrationsverket enligt förslaget är mycket begränsad. Förvaltningsrätten ser en risk att den föreslagna ordningen kan medföra att det blir svårare att få tag i kvalificerade personer som är villiga att åta sig ett uppdrag som är så begränsat både avseende tid och innehåll.

Förvaltningsrätten ser även andra faktorer som kan göra uppdraget mindre attraktivt. Det offentliga biträdet kan exempelvis komma att behöva ägna tid åt att under hela processen hos Migrationsverket hantera att den enskilde hör av sig för att få ytterligare kostnadsfri rådgivning. Tidsåtgången för detta kan svårligen inrymmas i den timme som biträdet får ersättning för.

Även det förhållandet att domstolarna inte bara vid överklagande utan även senare i processen ska kunna entlediga ett offentligt biträde om överklagan saknar rimliga utsikter till framgång (se s. 152) kan skapa osäkerheter för de offentliga biträdena.

Om uppdraget inte framstår som attraktivt för kvalificerade rättsliga biträden kan det uppstå svårigheter att tillsätta uppdraget ifråga. Sådana svårigheter riskerar att påverka utredningarnas kvalitet och domstolens arbetsbörda negativt.

Ändringar i medborgarskapslagen

Enligt föreslagen lagtext ska en utlänning som omfattas av utmönstringen av permanent uppehållstillstånd även fortsättningsvis kunna beviljas svenskt medborgarskap, om de har välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd, eller har haft hemvist i Sverige sedan tio år med sådant tillstånd. Det finns alltså två alternativa rekvisit för att beviljas svenskt medborgarskap.

asylutredningen har suttit med ett offentligt biträde som kan reagera på och eventuellt rätta ut missförstånd.

Det bör poängteras att det för domstolens del kommer att vara tidskrävande att ta del av ljudinspelningen, som också innehåller tolkens översättningar av frågor och svar. Det är dessutom svårare att navigera mellan relevanta delar i en ljudfil och markera dessa delar för att kunna återkomma till dem. Prövningen kan därmed komma att bli mer tidskrävande.

Invändningar i domstol om att den anlitade tolken inte översatte korrekt under asylutredningen är vanliga i den här måltypen. Det kan antas att yrkanden i domstol om att på nytt översätta vad den enskilde sa under asylutredningen kommer att bli vanliga. Även detta riskerar att tynga ner handläggningen av målen.

Att asylutredningen finns inspelad kommer sannolikt inte heller att leda till färre muntliga förhandlingar i domstol, eftersom bedömningen av om muntlig förhandling ska hållas inte är beroende av hur domstolen tar del av tidigare lämnade muntliga uppgifter. De mål där muntlig förhandling måste hållas riskerar därmed att bli mycket tidskrävande.

Förvaltningsrätten är medveten om att överväganden runt lämpligheten i att spela in asylutredningar ligger utanför utredningens uppdrag. Det är dock viktigt att betona att ljudinspelningar av asylutredningar inte nödvändigtvis kommer att ha de effekter som omnämns i betänkandet, samtidigt som det kan leda till ökade kostnader m.m. i domstolen. Det saknas en analys av detta i betänkandet. Förvaltningsrätten efterlyser därför återigen en mer ingående analys av hur förslaget påverkar domstolarna vad gäller kostnader, arbetsbörda och handläggningstider.

Bedömningen av "välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd"

I betänkandet står att prövningen ska utgå från förhållanden vid tidpunkt för beslutet (s. 226). När möjligheten till dispens från kravet på välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd diskuteras, står det i stället: "En utlänning som *vid tidpunkten för prövningen* [förf. kursivering] inte bedöms ha välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd ska [...] inte under några omständigheter kunna förvärva svenskt medborgarskap." (s. 227).

Förvaltningsrätten anser mot bakgrund av skrivningarna som redogjorts för ovan att det är otydligt vilken tidpunkt som är relevant för bedömningen av om utlänningen har välgrundade utsikter att beviljas ett varaktigt uppehållstillstånd. För medborgarskap genom naturalisation gäller generellt att det är omständigheterna vid tidpunkten för prövningen i respektive instans som är relevanta för bedömningen. Det behövs ett förtydligande av om lagstiftaren har avsett att göra avsteg från detta.

Bedömningen av "har haft hemvist i Sverige sedan tio år med ett sådant tillstånd"

I den föreslagna lagtexten står det alternativa rekvisitet om tio års hemvist med ett sådant tillstånd efter rekvisitet välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd. Ordvalet *sådant tillstånd* i den föreslagna lagtexten syftar alltså på *varaktigt uppehållstillstånd*.

Det går inte att beviljas *varaktigt uppehållstillstånd* enligt utlänningslagen. Förvaltningsrätten anser att det är otydligt vilket tillstånd en utlänning med tio års hemvist i landet ska ha haft för att kunna beviljas svenskt medborgarskap.

En tolkning är att varaktigt uppehållstillstånd likställs med permanent uppehållstillstånd. Utlänningar som omfattas av utmönstringen av

permanent uppehållstillstånd, och som ska träffas av den aktuella bestämmelsen i medborgarskapslagen, kan dock inte få ett permanent uppehållstillstånd.

En annan tolkning är att det varaktiga tillståndet förvisso är tidsbegränsat, men att det framstår som sannolikt att det tidsbegränsade uppehållstillståndet kommer att förlängas på så sätt att det ändå kan betraktas som varaktigt.

Frågan är då om de uppehållstillstånd som utlänningen har haft under tioårsperioden under hela den perioden kontinuerligt måste ha bedömts som varaktigt för att kravet ska vara uppfyllt. Det är i sådana fall oklart vilka omständigheter som ska vara av betydelse för den bedömningen. Detta gäller särskilt som det vid den bedömningen redan kan konstateras att utlänningen har beviljats förlängda tidsbegränsade uppehållstillstånd under en tioårsperiod.

Det kan också tänkas att utlänningen enbart genom att ha levt i Sverige under tio års tid med tidsbegränsade uppehållstillstånd i efterhand kan anses ha haft ett varaktigt uppehållstillstånd under den tiden.

Om skrivningen ska tolkas på det senare sättet kan det ifrågasättas att syftningen görs till ett varaktigt uppehållstillstånd i lagtexten, eftersom det i så fall i egentlig mening räcker att ha haft uppehållstillstånd i Sverige i tio år för att beviljas svenskt medborgarskap. Förvaltningsrätten anser i sådana fall att en mer lämplig lydelse skulle vara: "[...] har haft hemvist i Sverige sedan tio år med *uppehållstillstånd*".

Oavsett om bestämmelsen utformas med rekvisetet *sådant tillstånd* eller rekvisetet *uppehållstillstånd* bör det också övervägas om även *uppehållsrätt* bör läggas till som ett alternativ till att ha haft uppehållstillstånd i Sverige under tioårsperioden.

Effekter på måltillströmningen av förslaget om utmönstring av permanent uppehållstillstånd för vissa grupper samt ändringar i medborgarskapslagen

I konsekvensanalysen står bland annat att förslaget bör leda till att mål gällande särskilda krav för permanent uppehållstillstånd kommer att minska (s. 274).

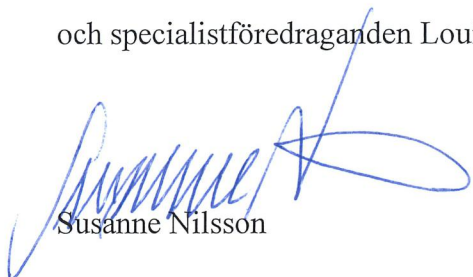
Förvaltningsrätten instämmer i den slutsatsen, men betonar också att det är svårt att dra säkra slutsatser om förslagets effekter på den totala måltillströmningen till domstolen. Genom utmönstringen av permanent uppehållstillstånd för vissa grupper kommer det uppstå flera situationer då personer som tidigare varit anknytningspersoner inte längre kan vara det. Detta kommer sannolikt, åtminstone en tid framöver, generera fler avslagsbeslut i anknytningsärenden. Detta kommer i sin tur sannolikt att leda till fler överklaganden av sådana beslut.

Därtill kommer att fler personer kommer att behöva ansöka om tidsbegränsade uppehållstillstånd. I betänkandet står att det utifrån omvärldsläget inte är sannolikt att Migrationsverket kommer att avslå sådana förlängningsansökningar (s. 273). Detta kan dock komma att ändras.

I konsekvensanalysen står även att antalet medborgarskapsmål kommer att minska (s. 276). Minskningen synes vara motiverad med att utredningens syfte är att antalet personer som beviljas uppehållstillstånd på vissa grunder ska minska. När antalet personer med uppehållstillstånd minskar kommer alltså antalet medborgarskapsärenden också att minska (se s. 269).

Förvaltningsrätten konstaterar att en sådan minskning enbart kommer att få genomslag vid en lång tidshorisont. Det bör därför betonas att förslaget i närtid inte kan antas komma att leda till en minskad måltillströmning av medborgarskapsärenden.

Detta yttrande har beslutats av chefsrådmannen Susanne Nilsson. I handläggningen har även rådmannen Pia Espeland Nyhlén deltagit. Föredragande har varit förvaltningsrättsfiskalen Agnes Gunnarsson och specialistföredraganden Louise Welinder.

Susanne Nilsson

/Agnes Gunnarsson och Louise Welinder